

IN MIJN SCHOENEN

1

In mijn schoenen staan. Dat wordt nu zelfs voor mij aardig problematisch. Mijn schoenen staan rood op de bank. Nee, voor de bank. Naast de bank! Bloot, zonder voeten erin en benen die wij

vooruit steken. Maar veel helpt het niet. Als lood zakt mij de moed, ook erin en het hart, bij al die onmacht die ruimte suggereert, vrij zijn, keuzes te over. Ik ben als de dood.

Toen zelfs de thee op was. En oude pasta van ooit, die ik al twee keer meeverhuisd had omdat ik echt geen eten kan weggoien.

Waarmee zullen we het nu dan eens rooien. Een halfje pensioen. Twee toeslagen. Eén kat en één oude dichter. *Vista la hasta,*

bekijk 't blijft onvertaalbaar. In de tuin
zijn kikkers, druiven, munt en frambozen,
bloeiende brandnetels, munt, verse rozen,
zwartebessenblad, vlierbloesem, zui-

niger nachtschaden, *maple*blaadjes blozen,
de stam zonder suikersap verheft een kruin
boven het eetbare, majoraan dringt schuin
naar de zon, opiumpapaverdozen

klappen open. In de kunst wordt niet geklaagd,
men is er nooit ziek, vol gaten in gelden
en zolen, men heeft altijd, liefste, voor twee,

zonder delen of vergeten worden, mee
met de Muze, zij groeit glorieus helden-
dom, op twee benen, geschoeid met vleugels, draagt

zij als de vliegvlugge handelsgeest zelve
de lichtste versvoet, een kostbaar evenwicht
van ritmische lettergrepen, uit het zicht
van de lezer doorverbonden, met elven

tegelijk op de regel, als elk gedicht
wegwandelt in semantische gewelven
waaruit wij zoveel schone zaken delven
dat het begrip van vorm ons niet meer zo ligt.

Vorm is een noodzaak waar inhoud uit opwast.
Elk blad zijn hand- of hartvorm, elk dier zijn rij
pootjes, elk zijn leest, mijn stijl is, dat ik zeg.

Het glazen muiltje van Assepoester past
haar rechtervoet, zij droeg het linker nog, zij
danst weer. Gooi nooit je oude schoenen weg.